

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 8C/25/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4317206397
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radka Laceková
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2018:4317206397.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Levice pred sudkyňou JUDr. Radkou Lacekovou v spore žalobcu: G. Š., H.. XX.XX.XXXX, C. H. XXX/XX, XXX XX N., zast.: JUDr. Radko Petruňo, advokát AK ABELOVSKÝ - PETRUŇO so sídlom Tehelná 189, 960 01 Zvolen, proti žalovanému: Slovenská republika v zastúpení Generálnoú prokuratúrou so sídlom Štúrova 2, 815 85 Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 3 836,98 eur titulom náhrady škody spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3 836,98 eur od 06.06.2017 do zaplatenia a sumu vo výške 3 000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd vo zvyšnej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%. O výške trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podaným žalobným návrhom domáhal zaplatenia náhrady škody a nemajetkovej ujmy spolu vo výške 6 836,98 eur, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s jeho trestným stíhaním pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Trestného zákona v štádiu pokusu. Náhradu škody si uplatnil titulom trov konania podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 cit. zákona. Svoju žalobu odôvodnil tým, že na základe trestného oznámenia zo dňa 04.10.2011 bolo uznesením vyšetrovateľa OR PZ v Leviciach, odbor kriminálnej polície, zo dňa 18.11.2011, ČVS: ORP-809/OEK-LV-2011 začaté trestné stíhanie vo veci prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Trestného zákona. Uznesením vyšetrovateľa ČVS: ORP-809/OEK-LV-2011 zo dňa 19.04.2012 voči osobe žalobcu vznesené obvinenie pre prečin podvodu. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal sťažnosť, ktorú Okresná prokuratúra Levice uznesením sp. zn. 1 Pv 744/11 zo dňa 06.06.2012 ako nedôvodnú zamietla. Dňa 21.06.2013 bola na osobu žalobcu podaná obžaloba pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Trestného zákona v štádiu pokusu. Rozsudkom zo dňa 19.03.2015, sp. zn. 4T/97/2013 Okresný súd Levice podľa § 258 písm. a) oslobodil žalobcu spod obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že skutok, pre ktorý bol ako obžalovaný stíhaný, sa stal. Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 08.09.2015 pod sp.zn. 1 To/65/2015-508 odvolanie okresného prokurátora v Leviciach ako nedôvodné zamietol. Mal za to, že uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Levice zo dňa 04.06.2012, ktorým zamietol sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 19.04.2012, ako nedôvodnú, bolo nezákonné, ktoré v zmysle § 5 ods. 1 cit. zákona č. 514/2003 Z.z. zakladá právny titul na odškodnenie osoby, ktorej v dôsledku nezákonného rozhodnutia vznikla škoda, v dôsledku čoho sa voči žalobcovi viedlo tri a pol roka nezákonné trestné stíhanie. V nezákonnom trestnom konaní mu vznikli trovy obhajoby v celkovej výške 3 836,98 eur, ktorej sumy sa žalobca domáha v spore titulom náhrady škody. Nezákonné trestné stíhanie žalobcu trvalo veľmi dlhú dobu, tri a pol roka, ktorú dobu

žalobca prežíval s vedomím, že je obvinený s trestného činu za ktorý mu hrozí trest odňatia slobody až na päť rokov a to predstavovalo preňho stres, neistotu a obavy z budúcnosti, frustráciu. Prebiehajúce trestné stíhanie zasiahlo do života jeho príbuzných a priateľov. Bolo preňho ťažké žiť s pocitom, že ho okolie vníma ako kriminálnika. Rovnako jeho priateľka prežívala obdobie trestného stíhania žalobcu veľmi ťažko. Negatívne pocity nervozity a stresu prenášal žalobca do ich vzťahu, panovala medzi nimi skľučujúca atmosféra, výsledkom čoho boli časté hádky, narušenie dôvery a citové odcudzenie. Poukázal na judikatúru NS SR 5M Cdo 7/2010 zo dňa 23.02.2011 podľa ktorého vznesenie obvinenia a vedenie trestného stíhania predstavuje vážny zásah do osobnostných práv jednotlivca a samotné konštatovanie porušovania žalobcových práv nestačí a teda jeho požiadavka na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3 000 eur je plne dôvodná. Ako dôkazy žalobca označil: trestný spis OS LV 4T/97/2013, vyčíslenie trov obhajoby a doklady o ich úhrade, navrhol výsluch žalobcov a svedkov, označil tiež Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy zo dňa 19.11.2016, list GP SR zo dňa 30.01.2017. Žalovaný nárok na náhradu majetkovej ujmy dobrovoľne neuspokojil. Žalobca si uplatnil aj úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po doručení oznámenia žalovaného, že neuspokojí nárok na náhradu škody žalobcu, t.j. odo dňa 07.02.2015 a uplatnil si aj nárok na náhradu trov konania.

2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, pričom poukázal na znenie § 206 ods. 1 Trestného poriadku z ktorého vyplýva, že policajt pri splnení zákonných podmienok je povinný vzniesť obvinenie a teda nemá na výber, ale je jeho povinnosťou v prípade ak sa zistí, že trestný čin spáchala určitá osoba, tejto bez meškania vzniesť obvinenie. Nakoľko zo zabezpečených dôkazov, ako ja z výpovedí svedkov vyplývalo, že žalobca mal dopísať výšku požičanej a vyplatenej sumy zo zmluvy o pôžičke a výdavkového pokladničného dokladu a teda iný postup ako vznesenie obvinenia neprichádzal v tomto prípade do úvahy. Základným účelom trestného konania je, aby boli náležite objasnené trestné činy a ich páchatelia. Trestný poriadok je základným právnym predpisom upravujúcim trestný proces tak, aby bol splnený jeho účel. Pokiaľ sú v momente trestného konania splnené podmienky na vznesenie obvinenia a toto sa vznesie, nemožno to hodnotiť ako nezákonný postup, nakoľko trestný poriadok to priamo prikazuje. Štát automaticky nenesie zodpovednosť za výsledok trestného konania, pokiaľ toto konanie je vykonávané zákonným spôsobom za dodržania základných zásad trestného konania. Mal za to, že v prípade akceptovania názoru žalobcu, že v dôsledku jeho oslobodenia spod obžaloby bolo nezákonné celé predchádzajúce trestné konanie vrátane rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti, by išlo o šikanózný výkon práva žalobcom, ktorý nepožíva právnu ochranu a ide o konanie v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný mal za to, že z predloženej žaloby a jej príloh nevyplýva, že by trovy obhajoby boli skutočne uhradené; na jednotlivých faktúrach je len uvedená suma úhrady a spôsob tejto úhrady bez toho, aby k žalobe bol priložený akýkoľvek doklad preukazujúci uvedenú úhradu. Dôvody resp. následky trestného stíhania, ktoré uviedol žalobca považoval za neopodstatnené a žiadnym spôsobom nepodložené. Žalobca nepreukázal akýkoľvek základ vzniku práva na nemajetkovú ujmu ako napr. potvrdenie od lekára, výpoveď zo zamestnania, stratou podnikania a pod. Dôvody uvádzané žalobcom nemožno považovať za skutočnosti odôvodňujúce vznik práva na nemajetkovú ujmu, nie sú spôsobilé založiť právo na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobu považoval v celom rozsahu nedôvodnú keďže v danom prípade boli splnené všetky zákonné podmienky na vznesenie obvinenia, nakoľko zadovážené dôkazy odôvodňovali záver, že trestného činu sa dopustil žalobca, následne bola podaná obžaloba. Poukázal najmä na to, že súd pri svojom rozhodovaní použil zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného, takže je zrejmé, že aj sám súd mal po vykonanom dokazovaní pochybnosti.

3. Žalobca zaslal súdu dňa 16.06.2017 vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného, v ktorom uviedol, že z obsahu trestného spisu 4T/97/2013 vyplýva, že rozhodnutím Okresného súdu Levice v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre bol žalobca v plnom rozsahu oslobodený spod obžaloby. Zo samotného výsledku trestného konania, ktoré sa skončilo v prospech žalobcu vyplýva, že uznesenie okresného prokurátora Okresnej prokuratúry Levice zo dňa 04.06.2012, ktorým zamietol sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 19.04.2012, ako nedôvodnú, bolo nezákonné. Podstatnou skutočnosťou pre posúdenie nesprávnosti postupu resp. rozhodnutia prokurátora bol konečný výsledok trestného konania, t.j. či sa naplnila domnienka OČTK, že určitá osoba spáchala trestný čin. Poukázal na judikatúru v obdobných veciach napr.: NS SR 3 Cdo 194/2010, 4 Cdo 54/2011, nález ÚS SR II.ÚS 25/2011. Za účelom preukázania zaplatenia trov trestného konania k žalobe pripojil faktúry, ktoré sú účtovným dokladom, ktorých obsah dokazuje skutočnosti v ňom obsiahnuté. Na predmetných faktúrach je uvedený dátum, kedy bola fakturovaná suma na účet obhajcu v trestnom konaní uhradená. Rozhodovacia prax súdov považuje trestné stíhanie za vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a zmyslom zákona č. 514/2003 Z.z. je aby štát niesol absolútnu objektívnu

zodpovednosť za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci a štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv (4 M Cdo 15/2009) Výška nemajetkovej ujmy uplatňovaná žalobou v spore zohľadňuje náhrady za útrapy spôsobené žalobcovi počas doby nezákonného trestného konania a tiež náhradu za nežiadúci dopad nezákonného trestného stíhania na žalobcov osobný, rodinný a pracovný život.

4. Žalovaný dňa 30.06.2017 reagoval na vyjadrenie žalobcu, v ktorom poukázal na znenie § 206 ods. 1 Trestného poriadku a uviedol, že štát automaticky nenesie zodpovednosť za výsledok trestného konania, nakoľko pokiaľ je toto konanie vykonávané v zmysle zákona, v prípade každého oslobodenia by bol popieraný zmysel celého trestného konania ako aj negovaná povinnosť štátu zabezpečiť riadne zistenie trestných činov a ich páchatel'ov. Zotrval na tej skutočnosti, že zo strany žalobcu ide o šikanózný výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka. V trestnom konaní bol predložený dôkaz - zvukový záznam, ktorý bol pre účely trestného konania vyhodnotený ako nezákonný. Okresný súd Levice v rozsudku uviedol, že pri hodnotení dôkazov vychádzal zo zásady in dubio pro reo, teda súd mal pochybnosti o nevine obžalovaného a preto s využitím tejto zásady rozhodol o oslobodení žalobcu. Nebolo teda jednoznačne preukázané, že by bol obžalovaný nevinný. Poukázal na znenie § 215 Trestného poriadku a uviedol, že prokurátor je oprávnený zastaviť trestné stíhanie len v prípade ak je nepochybné, že sa skutok nestal a na druhej strane súd môže oslobodiť obžalovaného spod obžaloby ak nie je preukázané, že sa skutok stal. Z uvedeného tak vyplýva, že zákon vyžaduje inú kvalitu dôkazov na rozhodnutie súdu ako na rozhodnutie prokurátora. Mal za to, že žalobca by mal predložiť dôkazy o zaplatení trov obhajoby pokladničnou knihou advokátskej kancelárie resp. peňažným denníkom a bankovými výpismi. Mal za to, že dôvody uvádzané žalobcom na priznanie nemajetkovej ujmy nemožno považovať za skutočnosti odôvodňujúce vznik práva na nemajetkovú ujmu. Dôvody uvádzané žalobcom nie sú spôsobilé založiť jeho právo na nemajetkovú ujmu v peniazoch.

5. Žalobca dňa 05.04.2018 doručil súdu prehľad jednotlivých faktúr zvolenému obhajcovi v trestnom konaní a prehľad jednotlivých fakturovaných a uhradených súm, ktoré tvoria žalovanú náhradu škody titulom trov konania vo výške 3 836,98 eur.

6. Žalovaný dňa 04.05.2018 doručil vyjadrenie k podaniu žalobcu zo dňa 03.04.2018 v ktorom uviedol, že predloženie dôkazov - faktúr a dokladov o úhrade trov obhajoby vzhľadom na to, že boli žalobcom predložené deň pred pojednávaním, nemožno považovať za predložené včas, pričom mal za to, že žalobca ich mohol predložiť skôr, ak by konal starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania a navrhol aby, súd podľa § 153 ods. 2 CSP na tento dôkaz neprihliadol.

7. Substitučná právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní uviedla, že trvá na podanej žalobe, ktorou sa žalobca domáha náhrady škody titulom trov konania vo výške 3 836,98 eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3000 eur voči žalovanému podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci. Argumentáciu žalovaného považovala za neopodstatnenú a to z toho dôvodu, že v zmysle zákona 514/2003 Z.z. je dôležitý výsledok trestného konania, ktorý je v danom prípade ten, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený, inak povedané podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a teda vyšlo najavo nezákonnosť trestného konania a rozhodnutia trestného stíhania o vznesení obvinenia. Pokiaľ ide o tvrdenia žalovaného, že policajt alebo prokurátor nemal vzhľadom na dôkaznú situáciu inú možnosť, než súd, v tejto súvislosti poukázala na obsah trestného spisu, z ktorého jednoznačne vyplýva, že dôkazná situácia bola v jednotlivých štádiách trestného konania úplne rovnaká a tak súd, ako policajt, ako aj prokurátor majú aj iné zákonné možnosti ako napr. trestné stíhanie zastaviť. Nie je pravdou, že sú povinný pokračovať a prokurátor, že je povinný obžalobu podať. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že nebola preukázaná výška škody titulom trov konania je pravdou, že k žalobe boli predložené faktúry vystavené advokátskou kanceláriou, ktoré listiny považovala za dostatočné, avšak vzhľadom na námietku žalovaného boli dodatočne do spisu doložené, preto uplatnenie sudcovskej koncentrácie konania v danom prípade nie je na mieste, z toho dôvodu, že jej aplikácia by vzhľadom na okolnosti tohto prípadu mohla byť považovaná za neprimerane prísnu a tvrdú zo strany súdu a v konečnom dôsledku by sa jednalo o prísny formalizmus výkladu tohto ustanovenia v neprospech slabšej strany v tomto konaní napriek tomu, že je zastúpená advokátom. Tiež poukázala na zmysel a účel samotného zák. č. 514/2013 Z.z. ktorý upravuje absolútnu objektívnu zodpovednosť štátu a zdôraznila, že už samotný zásah zo strany štátu v podobe trestného stíhania, vzhľadom na dĺžku tohto konania a vzhľadom na fakt, že žalobca musel žiť s vedomím, že sa voči nemu trestné stíhanie vedie, odôvodňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a suma 3000 eur, ak by sme sa prepočítala na jeden deň trestného

stíhania je nepatrná. Žiadala, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

8. Poverená zástupkyňa žalovaného na pojednávaní uviedla, že podmienka podľa zákona zák. č. 514/2013 Z.z. pre nezákonnosť rozhodnutia nebola splnená z dôvodu, že za nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie sa nemôže automaticky považovať každé oslobodenie spod obžaloby bez toho, aby boli posúdené okolnosti konkrétneho prípadu. V tomto prípade boli splnené všetky zákonné podmienky na vznesenie obvinenia voči žalobcovi, nakoľko zadovážené dôkazy odôvodňovali záver, že trestného činu sa dopustil žalobca. Preto následne bola podaná obžaloba, nakoľko prokurátor aj s poukazom § 215 ods.1 Trestného poriadku nemal právo výberu, či obžalobu podá alebo nie. Pre rozhodovanie súdu za vinného alebo pre oslobodenie spod obžaloby sa vyžaduje iná kvalita dokazovania a jeho výsledku v tom zmysle, že na rozhodnutie súdu postačí, ak nebolo dokázané, že sa stal skutok, pričom § 215 ods. 1a Trestného poriadku si vyžaduje nepochybnosť, čiže prokurátor musí mať vyhodnotený jednoznačný záver. Súd je oprávnený riadiť sa zásadou in dubio pro reo, (pochybnostiach v prospech páchatela), z čoho vychádzal aj súd v danom prípade pri oslobodzujúcom rozsudku. Druhou podmienkou v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. na vznik a priznanie škody je potrebná existencia vzniku škody. V danom prípade nebolo zo strany žalobcu preukázané, že škoda vo výške 3836,98 eur skutočne vznikla. K žalobe boli pripojené faktúry vystavené advokátskou kanceláriou Abelovský -Petruňo avšak neboli predložené dôkazy napr. pokladničná kniha, peňažný denník, z ktorých by boli preukázané skutočne uskutočnené platby. Tak isto výpisy z bankového účtu neboli žalobcom predložené a teda žalobca nepredložil dôkazy za účelom preukázania, že mu škoda titulom náhrady trov konania vznikla. Poukázala na § 153 CSP, kde je upravená sudcovská koncentrácia konania, podľa ktorého sú strany povinného uplatniť prostriedky procesného útoku včas. Uviedla, že žalobca nepreukázal akýkoľvek základ vzniku práva na majetkovú škodu a z uvedeného dôvodu nebola splnená ani tretia podmienka vzniku náhrady škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. a to príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nemajetkovej ujmy, nakoľko nezákonné rozhodnutie uvedené v žalobe nevzniklo a nebolo vydané a rovnako nebola preukázaná ani škoda tak ako je žalovaná žalobcom v žalobe a ani nemajetková ujma. Poukázala na rozhodnutie ÚS SR sp.zn. 2US 425/2017, z ktorého vyplýva, že pre vznesenie obvinenia sa nevyžaduje istota, ale len vyšší stupeň pravdepodobnosti, že sa trestného činu dopustila určitá osoba a tento predbežný skutkovo právny záver sa až ďalším konaním buď potvrdí alebo vyvráti. Namietal aj výšku vyčíslených trov kedy žalobca neprihliadal na § 1 ods. 4 vyhlášky 605/2004 Z.z. účinnnej od 1.7.2013 a vypočítal si trovy aj za upomienky po 1.7.2013 tak, že vychádzal zo znenia vyhlášky účinnnej do 30.6.2013. Žiadala, aby súd neprihliadal na predložené čestné prehlásenia svedkov A. Š., A. E. a žiadala zamietnuť vykonať dôkaz výsluchom týchto svedkov, nakoľko to v konaní považovala za nepodstatné, keďže týmito výpoveďami vzhľadom na blízky vzťah žalobcu nemožno objektívne preukázať zásah do práv žalobcu. Žalobca nepreukázal, že v dôsledku trestného konania, došlo k takémuto neoprávnenému zásahu do osobnostnej sféry žalobcu, ktorá by odôvodňovala priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch a uvedené nepreukázali dokonca ani svedkovia v priebehu konania, ani žiadnym iným spôsobom napr. formou potvrdenia od lekára, zníženie cti napr. stratou zamestnania, stratou podnikania žalobca uvedené nepreukázal. Všetky žalobcom uvádzané následky sú v rovine subjektívnych pocitov a neboli podložené žiadnym relevantným dôkazným prostriedkom. Poukázala na záver ÚS SR č. vyslovený uznesením II.ÚS 497/2016-13 zo dňa 15.6.2016, podľa ktorého neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde napr. vtedy, keď zasahujúcim je orgán štátu, pri plnení jeho úloh vyplývajúcich zo zákona. Dochádza k stretu dvoch záujmov, pri ktorom sa individuálny záujem fyzickej osoby do osobnosti, ktorej sa zasahuje dostáva do kolízie s vyšším verejným záujmom, ktorým sa priznáva prednosť. V dôsledku čoho nejde o neoprávnený zásah do práv fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej v súlade so zákonom vznesené obvinenie z trestného činu, a aj ďalšie orgány v trestnom konaní zasahujúce do práv tejto fyzickej osoby sú vykonávané v medziach zákona. Na tom sa nič nemení ani v prípade, ak by neskôr došlo k zastaveniu trestného stíhania voči tejto fyzickej osobe alebo jej prepustenie z väzby alebo aj oslobodenie spod obžaloby. Na základe uvedeného navrhla žalobu v celom rozsahu zamietnuť, náhradu trov konania si v prípade úspechu vo veci neuplatnila. Z opatrnosti žiadala súd o určenie lehoty na plnenie v minimálnej lehote 30 dní a to z dôvodu, že lehota na plnenie 3 dní určená zákonom nepostačuje na splnenie povinnosti určenej rozsudkom a vyplatenie náhrady škody.

9. Žalobca na pojednávaní vyjadril, že bol veľmi prekvapený z priebehu trestného konania voči jeho osobe. Chcel len niekomu pomôcť a on sa mu takto za to odvdáčil. Nakoniec však súd bol spravodlivý, vyšla najavo pravda. V priebehu trestného konania sa cítil veľmi zle, odvtedy nevie dobre spať. Bolo mu nepríjemné vysvetľovať celú vec priateľke aj jej rodičom, ktorí mu našťastie verili. Vysvetľovať musel

aj vo svojej firme, našťastie lesníci mu tiež verili. Čo sa týka priateľov, každému vysvetľoval ako to bolo, avšak nevie čo si o ňom mysleli, dúfa, že mu verili. Trestné stíhanie žalobcu ťažko znášala jeho priateľka, mamička aj mladší brat sa ho pýtal, prečo voči žalobcovi trestné stíhanie nezastavili. Zo strany zamestnancov slovné, písomne ani inak atakovaný nebol, avšak boli voči nemu nedôverčiví a hoci si nepamätá dôvod výpovede jeden alebo dvaja v tom čase dali výpoveď bez udania dôvodu. Ľudia v obci si šepkali za jeho chrbtom a určite sa znížila jeho vážnosť v obci, nakoľko ich osobne počul ako sa za jeho chrbtom o tom rozprávali. Myslí si, že určite sa vyjadrovali o ňom v negatívnom zmysle. Hoci trpí nespavosťou, lekára nevyhľadal. V priebehu trestného konania sa s priateľkou hádali v domácom prostredí, avšak bol napätý, nervózny, nemal náladu sa s ňou rozprávať alebo ísť na výlet. Bolo to preňho veľmi psychicky ťažké obdobie.

10. Súd na pojednávaní vypočul žalobcu, svedkyňu B. Š., F. E., právneho zástupcu žalobcu, poverenú zástupkyňu žalovaného a spolu s listinnými dôkazmi najmä: žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy zo dňa 19.11.2016, odpoveďou GP SR zo dňa 30.01.2017, spisom 4T/97/2013, dokladmi o úhrade odmeny advokáta ako aj s ostatným spisovým materiálom zistil nasledovný skutkový stav:

11. Rozsudkom Okresného súdu Levice, 4T/97/2013 zo dňa 19.03.2015 bol žalobca podľa § 285 písmeno a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 2 Trestného zákona v štádiu pokusu, nakoľko nebolo preukázané, že skutok sa stal. Uznesením 1 To/65/2015-508 Krajského súdu v Nitre zo dňa 08.09.2015 bolo podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora voči predmetnému rozsudku zamietnuté, pretože nie je dôvodné. Obžaloba bola na súd podaná dňa 21.06.2013. Dňa 19.04.2012 bolo Okresným riaditeľstvom PZ v Leviciach, odbor Kriminálnej polície vydané uznesenie ČVS:ORP-809/OEK-LV-2011 ktorým bolo vznesené obvinenie na žalobcu pre prečin podvodu. Uznesením 1Pv 744/11-9 zo dňa 04.06.2012 bola podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia podaná žalobcom dňa 30.04.2012 zamietnutá.

12. Žiadosťou o predbežné prerokovanie vzniknutého nároku na náhradu škody zo dňa 19.11.2016 žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu požiadal Generálnu prokuratúru SR Bratislava o predbežné prerokovanie vzniknutého nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy.

13. Generálna prokuratúra SR listom zo dňa 30.01.2017 oznámila právnenému zástupcovi žalobcu, že ním uplatňovaný nárok neuspokojí a jeho žiadosť na náhradu škody považuje za nedôvodnú.

14. Z vyčíslenia trov obhajoby (č.l. 24 a nasl.) vyplýva, že advokát JUDr. Radko Petruňo, AK ABELOVSKÝ - PETRUŇO so sídlom Tehelná 189, 960 01 Zvolen vyčísлил trovy obhajoby v konaní 4T/97/2013 OS Levice nasledovne:

a) odmena + režijný paušál za vykonané úkony právnej služby podľa § 12/3, § 14 vyhlášky: spolu odmena za úkon vo výške 1319,76 eur, režijný paušál spolu 165,41 eur

b) cestovné a náhrada za stratu času podľa § 15 a § 17 vyhlášky: cestovné spolu 790,94 eur, náhrada za stratu času spolu 920,78 eur, parkovné 0,59 eur.

DPH vo výške 20% zo sumy 3 197,48 eur 639,50 eur.

Trovy obhajoby spolu 3 836,98 eur.

15. Z prehľadu faktúr a uhradených súm (č.l. 117 a nasl.) vyplýva, že právny zástupca žalobcovi fakturoval trovy obhajoby nasledovne: faktúra č. VF 239/2012 vystavená na sumu 480 eur bola uhradená dňa 17.07.2012 (PPD č.l. 122); faktúra č. VF 112/2015 vystavená na sumu 240 eur bola uhradená dňa 17.04.2015 (VÚ č.l. 124); faktúra č. VF 364/2013 vystavená na sumu 600 eur bola uhradená dňa 23.10.2013 (VÚ č.l. 126); faktúra č. VF 411/2012 vystavená na sumu 896 eur bola uhradená dňa 28.12.2012 (VÚ č.l. 128); faktúra č. VF 277/2012 vystavená na sumu 500 eur bola uhradená dňa 21.08.2012 (VÚ č.l. 130); faktúra č. VF 097/2014 vystavená na sumu 480 eur bola uhradená dňa 14.03.2014 (VÚ č.l. 132); faktúra č. VF 084/2013 vystavená na sumu 319,99 eur bola uhradená dňa 22.03.2013 (VÚ č.l. 134); faktúra č. VF 285/2015 vystavená na sumu 240 eur bola uhradená dňa 24.09.2015 (VÚ č.l. 136); faktúra č. VF 375/2014 vystavená na sumu 240 eur bola uhradená dňa 21.10.2014 (VÚ č.l. 138).

16. Svedkyňa F. E. uviedla (č.l. 190), že žalobca je jej priateľ, žijú v spoločnej domácnosti, jeden mesiac spoločne hospodária, majú dvojročnú dcéru. V čase keď bol žalobca obvinený sa veľmi hádali, nevedel v noci spať, v tom čase neboli spolu šťastní. Myslela si, že to bude koniec ich vzťahu, ale celé to nejako prežili. Žalobca bol v tom čase nervózny, nemal náladu. Obsahom hádok bolo jeho obvinenie. Niekoľko krát sa pohádali aj pred jej priateľkami. Spolu sú 13 rokov. Ujmu žalobcu by pociťovala ako vlastnú a okrem hádok sa spôsob života počas trestného stíhania žalobcu sa im nezmenil.

17. Svedkyňa B. Š. uviedla (č.l. 190), že žalobca je jej syn. Keď ho obvinili, otázky na syna v obchode v ktorom pracovala od ľudí v obci ju znervózňovali, veľmi sa hanbila, bolo jej to ľúto a plakala. Ľudia ju aj žalobcu ohovárali a v tom čase nemali ani objednávky na drevo, s ktorým pracujú. Žalobca bol v časte trestného stíhania veľmi nervózny, veľa rozmýšľal, nekoncentroval sa a nevedel sa sústrediť. S priateľkou sa často hádali. Celá rodina boli hotoví, všade kde prišli ich ľudia znervózňovali otázkami ohľadom trestného konania. Akúkoľvek ujmu žalobcu by pociťovala ako ujmu vlastnú.

18. Súd uznesením pod. č.k. 8C/25/2017-212 zo dňa 25.04.2018 uložil povinnosť svedkom A. Š.Q. a A. E. písomne odpovedať na položené otázky.

19. A. Š., brat žalobcu, dňa 07.05.2018 doručil súdu čestné vyhlásenie, z ktorého vyplýva, že žalobca trestné stíhanie znášal veľmi ťažko, a to najmä po psychickej stránke. Začal mávať depresívne stavy, bol často náladový, nervózny, vystresovaný. Keď sa mal zúčastniť na výsluchu na polícii alebo na súde nespával dobre, nejedol, bol v strese ako to dopadne. Svoje negatívne pocity prenášal na rodinu aj na priateľku s ktorou sa často hádali. Čestne prehlásil, že uviedol pravdu, nič nezamlčal a je si vedomý následkov krivej výpovede.

20. Svedkyňa P. A. E. dňa 07.05.2018 zaslala súdu čestné vyhlásenie, v ktorom uviedla, že je matkou žalobcovej priateľky. Celú situáciu jej dcéra a žalobca viackrát vysvetlili, žalobca sa v tom čase cítil bezradne, o pojednávaniach nechcel hovoriť. Žalobca sa s priateľkou kvôli trestnému stíhaniu často hádali, pričom bola svedkom týchto hádok. Obaja boli smutní, bez nálady. Žalobca bol nervózny, vystresovaný. Nepáčilo sa jej, že jej dcéra má priateľa, ktorý je trestne stíhaný. Čestne prehlásila, že uviedla pravdu, nič nezamlčala a je si vedomá následkov krivej výpovede.

21. Dňa 17.05.2018 svedkovia doručili súdu odpovede na otázky položené súdom, z ktorých vyplýva, že A. Š. je bratom žalobcu a P. A. E. je matkou priateľky žalobcu. A. Š. v časte trestného stíhania so žalobcom žil v spoločnej domácnosti, kontakt majú intenzívny, denne sa stretávajú, pracujú spolu a ujmu žalobcu by pociťoval ako ujmu vlastnú. Uviedol, že v čase trestného stíhania sa o tom medzi ľuďmi hovorilo, v rodine bola zlá atmosféra, matka často plakala. Žalobca bol nervózny, vystresovaný, postupne sa uzavrel do seba, bol bez nálady, stal sa z neho zakríknutý človek. Ľudia voči nemu zostali nedôverčiví a podozrievaví. Trestné stíhanie žalobcu znášal veľmi ťažko a to najmä po psychickej stránke. P. A. E. by ujmu žalobcu pociťovala ako vlastnú, so žalobcom je v dennom kontakte. V čase trestného stíhania žalobcu sa zaňho hanbila, bolo jej nepríjemné cudzím ľuďom vysvetľovať prečo je trestne stíhaný a či to je pravda alebo nie. Všetci boli z tejto situácie nervózni, žalobca bol bez nálady a túto prenášal na jej dcéru, s ktorou sa často hádali, nechodili nikam von, na zábavu, na výlety.

22. Podľa § 3 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. f) citovaného zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b) citovaného zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škoduspôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného

príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

Podľa § 4 ods. 2 citovaného zákona, ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11 .

Podľa § 16 ods. 1 citovaného zákona, Podľa § 16 ods. 1 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku pred súdom, ak preukáže nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nimi.

Podľa § 16 ods. 4 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia právania je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 18 ods. 1, 3 citovaného zákona, náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

23. Predmetný zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné

stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na nesprávny postup orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. V prípade, že obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby, súdna judikatúra má za to, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov (ako napr. vopred prerokovaný nárok na náhradu škody písomne podanou žiadosťou), zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (rozhodnutie Najvyššieho súdu, sp. zn. 3Cdo 194/2010, 4Cdo 54/2011, 7Cdo 145/2011, 3Cdo/156/2017).

24. Vzhľadom k uvedenému je pri rozhodovacej činnosti súdu vždy potrebné, s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a tiež dôvody, vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté, a teda v rámci spoločnosti utrpel ujmu, ktorú by ako poškodený mal mať nahradenú. Avšak tento právny nárok treba hľadať nielen v čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ale aj vo všeobecnej rovine, predovšetkým v čl. 1 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. S poukazom na uvedený právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie sp. zn. 4MCdo15/2009), ak má byť štát skutočne považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno tiež prehliadnuť, že štát nemá slobodnú voľbu, ale je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácií. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.

25. Na to, aby sa mohol poškodený domáhať náhrady škody spôsobenej mu v dôsledku nezákonného rozhodnutia, vyžaduje sa splnenie základných predpokladov, a to nezákonné rozhodnutie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Nevyhnutným predpokladom uplatnenia si nároku na náhradu škody na súde, je jeho predbežné prerokovanie s príslušným orgánom štátu, ktorý je za vznik škody zodpovedný.

26. Nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, je potrebné vopred predbežne prerokovať s príslušným orgánom podľa § 15 zákona o zodpovednosti za škodu, a to na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku. Žalobca v konaní hore uvedenými listinnými dôkazmi preukázal, že písomne požiadal o predbežné prerokovanie nároku príslušný orgán štátu, ktorý je za vznik škody zodpovedný podľa § 4 ods. 1 písm. f) zák.č. 514/2003Z.z - Generálnu prokuratúru SR. V danej veci žalovaný žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nevyhovela.

27. Rozhodovacia prax Najvyššieho súdu ustálila, že vtedy, keď došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby (prejednávaný prípad), treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (3Cdo/156/2017). Podľa názoru Najvyššieho súdu je jedným z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím zistená nezákonnosť rozhodnutia, ktorá viedla k vzniku škody. K uplatneniu práva na náhradu škody teda môže dôjsť až v prípade, ak došlo k oslobodeniu spod obžaloby takto obvinenej a následne obžalovanej osoby. Právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania má voči štátu ten, proti komu bolo začaté trestné stíhanie, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo bol spod obžaloby oslobodený.

28. Z hľadiska teleologického výkladu vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl.46 ods.3 Ústavy SR, nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zмене) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale splnenie tejto podmienky treba vykladať extenzívne. Ústavný súd v rozhodnutí zo 07.07.2016 pod sp zn. I. ÚS 320/2016 konštatoval, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu

škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania“, a ktorý k tomu v ďalšej časti svojho rozhodnutia dodal, že „pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo“. Ústavný súd uviedol, že „ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené je vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca“. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o tom, že skutok sa stal, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je zákonom koncipovaná ako zodpovednosť objektívna, to znamená, že zo strany oprávneného subjektu (poškodeného) nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nebanlivosti, ale na vznik nároku na náhradu škody je postačujúce preukázať skutočnosť, že výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu je vznik škody tzv. zodpovednosť za výsledok.

29. Žalobca v konaní preukázal predloženými listinnými dôkazmi zo spisu Okresného súdu Levice 4T/97/2013, že vyšetrovateľ OR PZ v Leviciach, odbor kriminálnej polície uznesením ČVS:ORP-809/OEK-LV-2011 zo dňa 19.04.2012 podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku stíhal žalobcu pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 2 Trestného zákona v štádiu pokusu, pričom žalobca prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu podal proti tomuto uzneseniu dňa 02.05.2012 sťažnosť, ktorú prokurátor Okresnej prokuratúry Levice uznesením 1 Pv 744/11-9 zo dňa 04.06.2012 zamietol. Okresná prokuratúra Levice dňa 21.06.2013 pod sp.zn. 1Pv 744/11-29 na Okresný súd Levice na žalobcu obžalobu pre vyššie označený prečin. Okresný súd Levice rozsudkom č.k. 4T/97/2013-451 zo dňa 19.03.2015 žalobcu podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku žalobcu spod obžaloby oslobodil pre vyššie označený prečin, nakoľko nebolo preukázané, že skutok sa stal. Proti predmetnému rozsudku podal prokurátor Okresnej prokuratúry Levice dňa 08.06.2015 odvolanie a Krajský súd v Nitre uznesením č.k. 1To/65/2015-508 zo dňa 08.09.2015 podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora zamietol, pretože nie je dôvodné. Rozsudok Okresného súdu Levice č.k. 4T/97/2013-451 zo dňa 19.03.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 09.08.2015 nadobudol právoplatnosť dňa 08.09.2015.

30. Žalobca k žalobe vyčíslenie trov obhajoby podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. spolu s faktúrami č. VF239/2012, VF 277/2012, VF 411/2012, VF 2013/084, VF 2013/36, VF 2014/097, VF 2014/375, VF 2012/112, VF 2015/285, ktorými preukazoval, že v trestnom konaní uhradil advokátovi JUDr. Radkovi Petruňovi trovy právneho zastúpenia a dňa 04.04.2018 emailom zaslal Príjmové pokladničné doklady a výpisy z účtu na preukázanie zaplatenia jednotlivých faktúr právnemu zástupcovi. Uvedená emailová pošta bola doručená v písomnej podobe súdu dňa 05.04.2018. Žalovaný namietal, že žalobca si neplnil svoju povinnosť predložiť dôkazy včas a s poukazom na § 153 CSP žiadal súd, aby na predmetné dôkazy neprihliadal. Žalobca nesúhlasil s právnym názorom žalovaného, predložil rozsudok KS v Banskej Bystrici 12Co/494/2015, z ktorého vyplýva, že právny záver „ faktúry sú riadnym daňovým dokladom a preto neexistuje relevantný dôvod, pre ktorý by súd nemohol brať predložené faktúry ako relevantný dôkaz preukazujúci, že žalobca skutočne uhradil obhajcovi sumu uplatňovanú v konaní.“ Súd v predbežnom právnom posúdení na vyslovenom pojednávaní dňa 06.04.2018 síce uviedol, že dôkazy o úhrade trov obhajoby v trestnom konaní vedenom voči žalobcovi nepredložil žalobca v zmysle § 153 CSP včas, avšak s poukazom na právny záver vyššieho súdu (KS v BB) a z dôvodu, že v zmysle zásada ústnosti konania a vykonávania dôkazov na pojednávaní, žalobca si svoju dôkaznú povinnosť predložiť dôkazy splnil tým, že faktúry preukazujúce úhradu trov splnil tým, že ich označil a predložil spolu so žalobou a konvalidoval aj namietanú dôkaznú povinnosť o úhrade jednotlivých faktúr tým, že výpisy z účtu a príjmový pokladničný doklad predložil súdu na pojednávaní, na ktorom súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s týmito dôkazmi - prečítaním a preto žalobca uniesol dôkazné bremeno v časti nároku na náhradu škody riadne a včas. Žalobca v konaní preukázal, že zaplatil advokátovi trovy právneho zastúpenia, ktoré vznikli v trestnom konaní ORP-809/OEK-LV-2011 a následne vedené pod sp. zn. 4T/97/2013, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, ktoré zahŕňa vynaložené hotové výdavky a odmenu na zastupovanie - tarifnú odmenu a režijný paušál advokáta.

31. Škodou je podľa zákona č. 514/2003 Z.z. skutočná škoda a ušlý zisk. Podľa §-u 18 ods. 1 cit. zákona, náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

32. Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody je nevyhnutým predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a znamená, že musí byť medzi existenciou protiprávneho úkonu a vznikom škody daný vzťah príčiny a následku, pričom dôkazná povinnosť ohľadom existencie takéhoto vzťahu je vždy na poškodenom, ktorý si nárok na náhradu škody uplatňuje. V trestnom konaní vedenom voči žalobcovi pre trestný čin uvedený vyššie bol žalobca nútený vyhľadať právnu službu, pričom si ako obvinený zvolil za advokáta JUDr. Radka Petruňa, AK ABELOVSKÝ - PETRUŇO so sídlom tehelná 189, 960 01 Zvolen. V príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím - uznesením o vznesení obvinenia ČVS:ORP-809/ OEK-LV-2011 zo dňa 19.04.2012 a s následným nezákonným postupom pritom žalobcovi vznikla škoda vo výške 3 836,98 eur, ktorá predstavuje vynaložené náklady na právne zastupovanie advokátom JUDr. Radkom Petruňom, vzniknuté v predmetnom trestnom konaní. Teda nárok žalobcu na náhradu vecnej škody je dôvodný, nakoľko preukázané právne úkony boli vynaložené v súvislosti s obhajobou žalobcu a vyplývajú zo spisu 4T/97/2013 Okresného súdu Levice. Súd jednotlivé úkony posudzoval v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb platnú v znení účinnom ku dňu úkonu (ďalej len „cit. vyhlášky“). Súd tak ako účelné považoval jednotlivé úkony podľa cit. vyhlášky spolu s režijným paušálom (§ 16 ods. 3 cit. vyhlášky): § 12 ods. 3 písm. a), § 14 ods. 1 písm. a) prevzatie a príprava obhajoby vrátane prvej porady s klientom 30.04.2012 vo výške 63,58 eur, režijný paušál 7,63 eura; § 14 ods. 1 písm. c) 7x 63,58 eur + režijný paušál 7x 7,63 eur za úkony: dňa 26.06.2012 účasť na výsluchu obvineného, dňa 18.07.2012 účasť na výsluchu svedka, účasť na výsluchu poškodeného, dňa 01.08.2012 účasť na výsluchu svedkov, dňa 02.08.2012 účasť na výsluchu svedka, dňa 31.08.2012 účasť na výsluchu svedkov, dňa 07.11.2012 konfrontácia medzi obžalovaným a svedkom; § 14 ods. 4 písm. a) ďalšia porada s klientom, ak nepresiahne jednu hodinu dňa 27.02.2013 á 21,69 eur + režijný paušál 7,81 eur; § 14 ods. 1 písm. c) dňa 28.02.2013 účasť na hlasovej skúške á 65,08 eur + režijný paušál 7,81 eur a dňa 26.04.2013 účasť na preštudovaní vyšetrovacieho spisu 65,08 eur + režijný paušál 7,81 eur; podľa § 14 ods. 1 písm. b) písomné podanie dňa 17. + 23.09.2013 á 65,08 eur + režijný paušál 7,81 eur; podľa §14 ods. 4 písm. a) ďalšia porada s klientom dňa 02.10.2013 á 21,69 eur + režijný paušál 7,81 eur; podľa § 14 ods. 1 písm. c) účasť na pojednávaní - meritórne dňa 03.10.2013 á 65,08 eur + režijný paušál 7,81 eur, dňa 27.11.2013 á 130,16 eur + režijný paušál 7,81 eur, dňa 05.02.2014 á 67 eur + režijný paušál 8,04 eur, dňa 17.03.2014 á 67 eur + režijný paušál 8,04 eur, dňa 19.03.2015 á 69,92 eur + režijný paušál 8,39 eur. Podľa § 14 ods. 5 písm. b) účasť na pojednávaní - nemeritórne dňa 11.06.2014 á 16,75 eur + režijný paušál 8,04 eur, dňa 10.12.2014 á 16,75 eur + režijný paušál 8,04 eur. Podľa § 14 ods. 1 písm. b) vyjadrenie k odvolaniu prokurátora 23.07.2015 á 69,92 eur + režijný paušál 8,39 eur. Podľa § § 14 ods. 1 písm. c) účasť na verejnom zasadnutí o odvolaní dňa 08.09.2015 á 69,92 eur + režijný paušál 8,39 eur; spolu 1 319,76 eur + režijný paušál spolu 165,41 eur. Podľa § 15 a §17 cit. vyhlášky: trasa Zvolen - Levice a späť s motorovým vozidlom Škoda Fabia ev.č. T. XXX C. dňa 26.06.2012 cestovné: 47,57 eur, náhrada za stratu času: 50,84 eur, dňa 18.07.2012 cestovné: 47,57 eur, náhrada za stratu času: 50,84 eur, dňa 01.08.2012 cestovné: 47,57 eur, náhrada za stratu času: 50,84 eur, dňa 02.08.2012 cestovné: 59,67 eur, náhrada za stratu času: 76,26 eur, dňa 31.08.2012 cestovné: 47,57 eur, náhrada za stratu času: 50,84 eur, dňa 07.11.2012 cestovné: 47,68 eur, náhrada za stratu času: 50,84 eur, dňa 28.02.2013 cestovné: 47,46 eur, náhrada za stratu času: 52,04 eur, dňa 26.04.2013 cestovné: 47,01 eur, náhrada za stratu času: 52,04 eur, dňa 03.10.2013 cestovné: 47,12 eur, náhrada za stratu času: 52,04 eur, dňa 27.11.2013 cestovné: 46,56 eur, náhrada za stratu času: 52,04 eur, dňa 05.02.2014 cestovné: 46,56 eur, náhrada za stratu času: 53,60 eur, dňa 17.03.2014 cestovné: 46,45 eur, náhrada za stratu času: 53,60 eur, dňa 11.06.2014 cestovné: 47,23 eur, náhrada za stratu času: 53,60 eur, dňa 10.12.2014 cestovné: 45,67 eur, náhrada za stratu času: 53,60 eur, dňa 19.03.2015 cestovné: 46,45 eur, náhrada za stratu času: 55,92 eur, dňa 08.09.2015 trasa Zvolen - Nitra cestovné: 72,92 eur, náhrada za stratu času: 111,84 eur, parkovné 0,59 eur. Cestovné spolu 790,94 eur, náhrada za stratu času spolu 920,78 eur, parkovné

0,59 eur, odmena 1 319,76 eur + 20% DPH á 639,50 eur (podľa § 18 ods. 3 cit. vyhlášky), všetko spolu 3 836,98 eur teda súd z titulu vyplatenia odmeny za úkony právnej služby advokátovi zaviazal žalovaného na zaplata 3 836,98 eur žalobcovi, ktorých výška bola vyčíslená v súlade cit. vyhláškou ako aj s právnym záverom obsiahnutom v rozhodnutí NS SR 6Cdo 402/2015, podľa ktorého pre účely náhrady škody za zodpovednosť štátu treba za účelne vynaložené náklady poškodeným na zaplata odmeny advokátovi považovať náklady v rozsahu tarifnej odmeny.

33. Na základe vykonaného dokazovania, zisteného skutkového stavu ako i jeho právnej kvalifikácie, mal súd za preukázané, že žaloba žalobcu v časti nároku na náhradu škody je dôvodná. Žalobca ako poškodený splnil základné predpoklady na uplatnenie nároku na náhradu škody, a to tieto zákonom stanovené podmienky, a to, že : 1) voči nemu bolo začaté trestné stíhanie a následne bola podaná obžaloba, 2) z tohto dôvodu mu vznikla škoda, 3) následne bol spod obžaloby v trestnom konaní oslobodený, t.j. nezákonné rozhodnutie, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Nevyhnutným predpokladom uplatnenia si nároku na náhradu škody na súde bolo tiež jeho predbežné prerokovanie s príslušným orgánom štátu, ktorý je za vznik škody zodpovedný. Základnou podmienkou priznania nároku na náhradu škody je v takomto prípade taký výsledok trestného konania, pri ktorom nedochádza k odsúdeniu dotknutej osoby, resp. právoplatnému vysloveniu jeho viny za skutok v súvislosti s ktorým bolo začaté trestné stíhanie. Obžalovaný G. Š., voči ktorému bolo začaté trestné stíhanie pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1. a 2. Trestného zákona, bol následne oslobodený spod obžaloby v celom rozsahu, preto mal súd z obsahu spisu preukázané, že boli splnené všetky zákonné predpoklady pre vznik zodpovednosti štátu za takéto rozhodnutie. V danej veci prišlo k pochybeniu príslušného orgánu štátu a k vydaniu nezákonného rozhodnutia, čo vzhľadom k naplneniu zákonných predpokladov zodpovednostného vzťahu založilo žalobcov právny nárok na náhradu škody, za ktorú je zodpovedný štát.

34. Žalobca si uplatnil aj nárok na zaplata úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3 836,98 eur odo dňa nasledujúceho po doručení oznámenia žalovaného, že neuspokojí nárok na náhradu škody žalobcu, t.j. odo dňa 07.02.2017 do zaplata. Podľa § 16 ods. 4 cit. zákona, zákonná lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. Keďže súd rozhodol, že priznal žalobcovi nárok na náhradu škody vo výške 3 836,98 eur súčasne zaviazal žalovaného v zmysle § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. za zaplata úroku z omeškania avšak až od uplynutia doby, ktorú mal príslušný orgán podľa § 4 cit. zákona - žalovaný na vyplata náhrady, teda šesť mesiacov od uplatnenia nároku u príslušného orgánu (právny záver KS Košice 6Co/186/2017 a napr. nález Ústavného súdu ČR II.ÚS 1612/09), to znamená, že súd zaviazal žalovaného na zaplata úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3 836,98 eur od 06.06.2017 do zaplata (žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bolo žalovanému doručené dňa 05.12.2016 č.l.19, 20), ktorého výška bola vyčíslená v súlade s NV č. 87/1995 Z.z. Súd v časti v ktorej žalobca žiadal úrok z omeškania od 07.02.2017 do 05.06.2017 žalobu zamietol ako nedôvodnú.

35. Žalobca si uplatnil aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3 000 eur, ktorú súd považoval v celom rozsahu za dôvodnú. Vykonaným dokazovaním, najmä výsluchom žalobcu, výsluchom svedkyne F. E. a B. Š., ako aj písomnej výpovede svedka A. Š. a písomnej výpovede svedkyne P. A. E., písomného čestného vyhlásenia A. Š. písomného čestného vyhlásenia P. A. E. súd dospel k záveru, že v spore iba samotné konštatovanie porušenia práva žalobcu v prípade keď súd mal jednoznačne daný predpoklad na náhradu škody v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 544/2013 Z. z. t.j. existenciou nezákonného rozhodnutia nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a preto sú dané predpoklady na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Podľa cit. § 17 ods. 3 zákona č. 544/2013 Z.z. súd prihliadol na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie v ktorom žije a pracuje; keď v danom prípade bolo z trestného konania zrejmé, že išlo o prvé trestné stíhanie žalobcu, ktorý bol dovtedy bezúhonný. Súd prihliadol na to, že žalobca žije v obci v ktorej ho každý pozná, bol vystavený ohováraniam, pohrdaniam a odsudzovaniu v prostredí dediny, kde vyrastal a stále žije, bolo voči nemu vznesené obvinenie za prečin podvodu, čo zasiahlo do citlivej oblasti života žalobcu, najmä v rodinnom živote, občianskej bezúhonnosti a čo sa prejavilo na zhoršení zdravotného stavu žalobcu v podobe nespavosti a nervozity. Hoci žalovaný namietal, že uvedené bolo v spore žalobcom preukazované len výpovedami svedkov, ktorí sú jeho blízkymi osobami, súd konštatuje, že všetkých svedkov súd vyhodnotil ako dôveryhodných a ich výpovede za pravdivé a súd sa stotožnil s argumentáciou právneho zástupcu žalobcu, že o intímnych pocitoch z hrozby trestného stíhania a trestu odňatia slobody žalobcu,

majú objektívnu vedomosť najmä jeho rodinný príbuzný. Súd tu poukazuje aj na čestné vyhlásenia A. Š. a P. A. E. (č.l. 223, 224), ktorí zhodne uviedli, že sú si vedomí trestnoprávných následkov krivej výpovede. Súd zohľadnil samotné vedenie trestného konania a prihliadol aj na jeho dĺžku, ktoré odo dňa vznosenia obvinenia voči žalobcovi zo dňa 19.04.2012 do právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku, t.j. dňa 08.09.2015 trvalo 3 a pol roka, od začiatku vyšetrovania takmer 4 roky a z toho vyplývajúcu záťaž pre psychiku žalobcu a zásah je do jeho osobnostnej sféry s následkom nespavosti a súd zohľadnila aj to, že žalobca nebol úspešný v rámci mimosúdneho - predbežného prejednanie nároku. Súd aplikoval voľnú úvahu o výške nemajetkovej ujmy avšak s poukazom na to, že vznosenie obvinenia a následné vedenie trestného stíhania samo o sebe predstavuje vážny zásah do osobnostných práv jednotlivca, čo potvrdil aj Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 5M Cdo 7/2010 zo dňa 23.02.2011. Teda už samotná existencia nezákonného rozhodnutia voči žalobcovi a následne vedenia nezákonného trestného stíhania postačuje na to, aby bol odškodnený aj vo sfére nemajetkovej ujmy a teda súd mal za to, že nemajetková ujma v rozsahu 3 000 eur je primeraná, kedy zohľadňuje kompenzačný aj sankčný charakter.

36. Súd záverom konštatuje, že rozhodol s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu jeho právnou, ale aj ľudskú stránku, podľa ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít - citovaných rozhodnutí krajských súdov SR, Najvyššieho súdu SR aj Ústavného súdu SR a preto námietky žalovaného, ako aj ním označené súdne rozhodnutia považoval za bezpredmetné, nakoľko tieto neboli totožné s prejednávaným prípadom a súd vykonaným dokazovaním nezistil také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali prípadný odklon od ustálenej rozhodovacej praxe.

37. Podľa § 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku (CSP), lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

38. Podľa § 255 ods.1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

39. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

40. Podľa § 262 ods.2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

41. Súd prihliadol na žiadosť žalovanému a uložil mu povinnosť zaplatiť žalobcovi nárok z titulu náhradu škody, spolu s úrokom z omeškania a nárok z titulu nemajetkovej ujmy v lehote 30 dní z technických dôvodov na strane žalovaného.

42. Súd o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%. O výške trov rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde v Leviciach písomne.

V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka, ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.